

teatrul
tineretului
piatra
neamț

T

70-71

E

U

D

„Partidul nostru pornește de la concepția că socialismul trebuie să fie societatea totalei împliniri a personalității umane, în care fiecare cetățean să se simtă stăpîn pe destinul său, să poată gândi și acționa nestingherit în folosul progresului societății“

NICOLAE CEAUȘESCU

Răspunderea noastră față de diplomă

Un tânăr cu diploma de absolvent pășește întâia oară în incinta întreprinderii sau instituției unde a fost repartizat. De aici înainte, acesta îi va fi locul osîrdiei cotidiene, acesta va fi terenul valorificării bagajului de cunoștințe cu care l-au îmbogățit anii de studii superioare. E un moment nu numai solemn, ci și, pentru mulți absolvenți, emoționant — dar mai ales fundamental pentru configurarea și cristalizarea viitoarei sale personalități de specialist, de cetățean, de om. E o schimbare profundă, de esență, în însăși optica asupra relațiilor dintre individ și colectiv: dacă pînă azi, în calitate de student, obligația sa primordială a fost de a recepționa, a însuși, a acumula, acum se află pentru prima dată în fața îndatoririi sociale nemijlocite de a restitui, a împărtăși, a se dăruia...

Examenul de atestare socială, pe care-l propune întrarea specialistului în viața activă, se dă zi de zi, îmbogățindu-se din tumultul vieții cu mereu noi aspecte și probleme. Pentru a face față cu succes acestui examen, omul tânăr, cu diplomă de specialist, trebuie să răspundă unei întrebări fundamentale: „Cît de util sînt eu societății care mi-a dat învățătură, prin ce plătesc polița pe care am semnat-o cu propria mea conștiință, față de întreaga colectivitate”? Dacă e în stare să dea, cu inima curată, un răspuns pozitiv acestei întrebări fără ocol, înseamnă că valoarea potențială, pe care o reprezintă diploma, s-a metamorfozat în valoare reală.

Victor Birlădeanu: Ancheta din „Scinteia” 23 sept. 1970

HOMO HUMANITATIS ȘI SOCIETATEA SOCIALISTĂ

Pseudointerviu despre integrarea socială a tînărului intelectual

Întrebare: Care sînt trăsăturile noului tip de homo humanitatis?

A fi cetățean al țării tale înseamnă a fi legat prin toată ființa ta de realitățile sociale. Experiența noastră dovedește că strînsa corelare colectivă permite o fecundă absorbție de valori și o mai vie afirmare a specificului personal, cu atât mai mult cu cît acestuia i se creează un statut unanim recunoscut în sistemul democrației noastre socialiste.

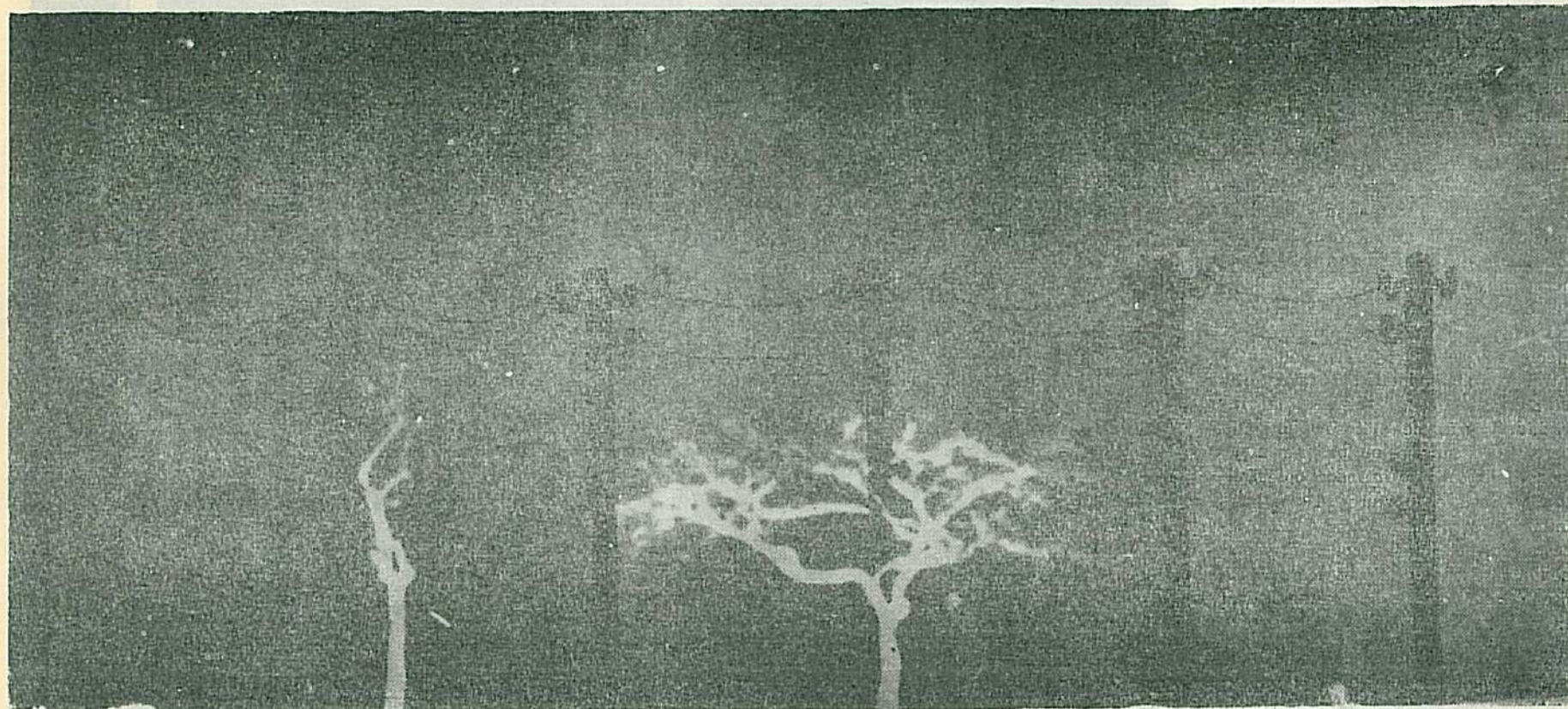
Prof. univ. dr. Paul Popescu-Dorjani

Partidul Comunist Român este un permanent modelator, prin intermediul unui tip uman pe care concepția, relațiile interioare, raporturile stabilite în afara stilului de existență îl definesc printr-o expresie sintetică de om al umanității. Modelator, în primul rînd, prin modelul pe care-l creează, homo humanitatis poate fi definit prin cîteva nobile dimensiuni, din care aș enumera: o infinită receptivitate pentru nou, conștiința profundă a evoluției factorului determinant al progresului uman, bogății spirituale, sociale, morale, pe care le concentrează în permanență, în conștiință.

Constantin Păunescu, cercetător.

În cadrul marelui nostru ideal comun fiecare tînăr trebuie acum să-și elaboreze, cu luciditate și pasiune, propriul său ideal de viață, care să permită valorificarea cît mai deplină a întregului potențial de energie și talent al personalității.

G-rai maior Constantin Petcu

Intellectualizarea conștiinței este rodul firesc al procesului dialectic în care se edifică noua morală. Reflexele acestei intelectualizări sînt detectabile în refuzul misticismului și a idolatrizării, într-o mare capacitate de angajare socială, care conduce cunoașterea și înțelegerea mobilurilor celor mai intime ale progresului social, puterea de orientare perspectivă la care, așa adăuga, o mai nuanțată înțelegere a raportului între drepturi și îndatoriri, într-un cuvînt în conștientizarea existenței și prin aceasta a direcționării ei.

Dr. Stelian Stoica, lector universitar

Întrebare: Care este raportul între ideal și personalitatea tinereții?

Un înțelept de odinioară spunea că drumul cel mai lung și mai anevoios nu este între non-ideal și ideal, ci între ideal și realizarea lui practică. Putem afirma cu toată convingerea, că în societatea noastră socialistă drumul acesta a fost enorm scurtat și înlesnit, că în măsură considerabilă fructificarea idealului în fapte, depinde de talentul, cunoștințele, energia și mai ales, de hotărîrea și perseverența tinărului care îl nutrește.

Prof. ing. Marin Rădoi

Alături de idealul social-politic, idealul moral reprezintă adevărata busolă spirituală a personalității. Nucleul formativ al unui solid ideal moral este, după opinia mea, aspirația continuă de a fi util celor din jur, întregii societăți.

Prof. Ion Dragu

Idealul profesional joacă un rol decisiv în definirea profilului spiritual al individului, fiind modalitatea cea mai directă, mai nemijlocită de concretizare a idealului social.

Sorin Petre, inspector școlar

Întrebare: Cum va putea deveni util societății tinărul intelectual?

Firește, e greu să stabilești exact echivalențe valorice între ceea ce ai primit din partea obștei și ceea ce îi restitui prin munca ta cotidiană. Important este să ai sentimentul unei datorii perpetue față de cei din jur, care este în fond, însăși datoria perpetuă față de tine însuși.

Ion Stineru, economist

Să nu uităm că echivalentul etic, rezultatul psihologic al afirmării și împlinirii profesionale este satisfacția, că nu există climat mai fertil de înflorire a personalității decît cel al satisfacției.

Nicolae Enea, inginer

Fiecare tinăr cu diplomă reprezintă o situație și o problemă strict individuală. De aceea nu trebuie să domnească o uniformizare a posibilităților, celor înzestrați cu talente și capacități deasupra mediei comune trebuie să li se ofere și posibilități de manifestare, afirmare și perfecționare, pe măsură.

Octavian Hulianu, medic

Principalul e să nu te demobilizezi, să te deprinzi a înfrunta greutățile inerente unei activități alît de complexe, să nu te împaci cu închistarea și rutina, să nu stai pe loc, să păstrezi mereu legătura cu fluxul dinamic al progreselor realizate în domeniul profesiei tale.

Ion Strătilă, economist

Numai răspunderea concretă formează și călește în tinărul specialist, virtuțile necesare unei personalități creatoare. Se spune că tinărețul e entuziast și acesta e un mare adevăr. Dar entuziasmul nu e o valoare etică în sine, ci numai o disponibilitate, căreia i se poate adăuga semnul plus sau minus, după caz. Pentru a-l transforma dintr-o trăsătură psihică inerentă într-o realitate morală, dintr-un potențial etic latent într-o forță de acțiune, dintr-o virtualitate într-o virtute, este necesar să i se ofere acel făgaș de împlinire care este conștiința responsabilității.

Marcel Weiss, inginer

(extrase din anchetele „Scînteii” din 6 august și 23 septembrie 1970, și a „Scînteii tinărețului” din 20 august 1970)

D U E T

d i s t r i b u

interpretează, în ordinea intrării în scenă

comedie în 13 capitole

de **ANDI ANDRIES**

Regia
GABRIEL NEGRI

Scenografia
DIANA IOAN

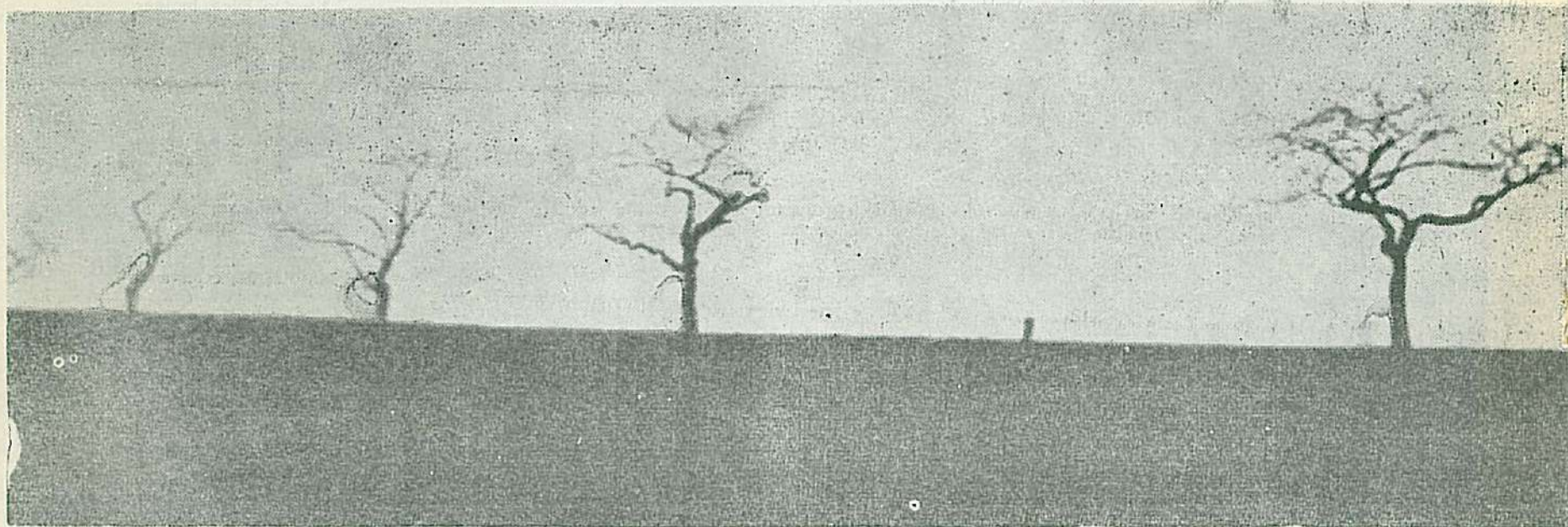
Ilustrația muzicală
Cornel Popescu

Sufler
Valeriu Buga

Regia tehnică
Mihai Marinescu

Șef de producție
Gheorghe Petrescu

Nic
Luchi
Bărbatul fată
Femeia bărbat
Imberbul
Ospătarul
Omul serios
Diafana
Moșul
Agronomul
Doctorul
Primarul
Colegul
Colega
Flăcăul

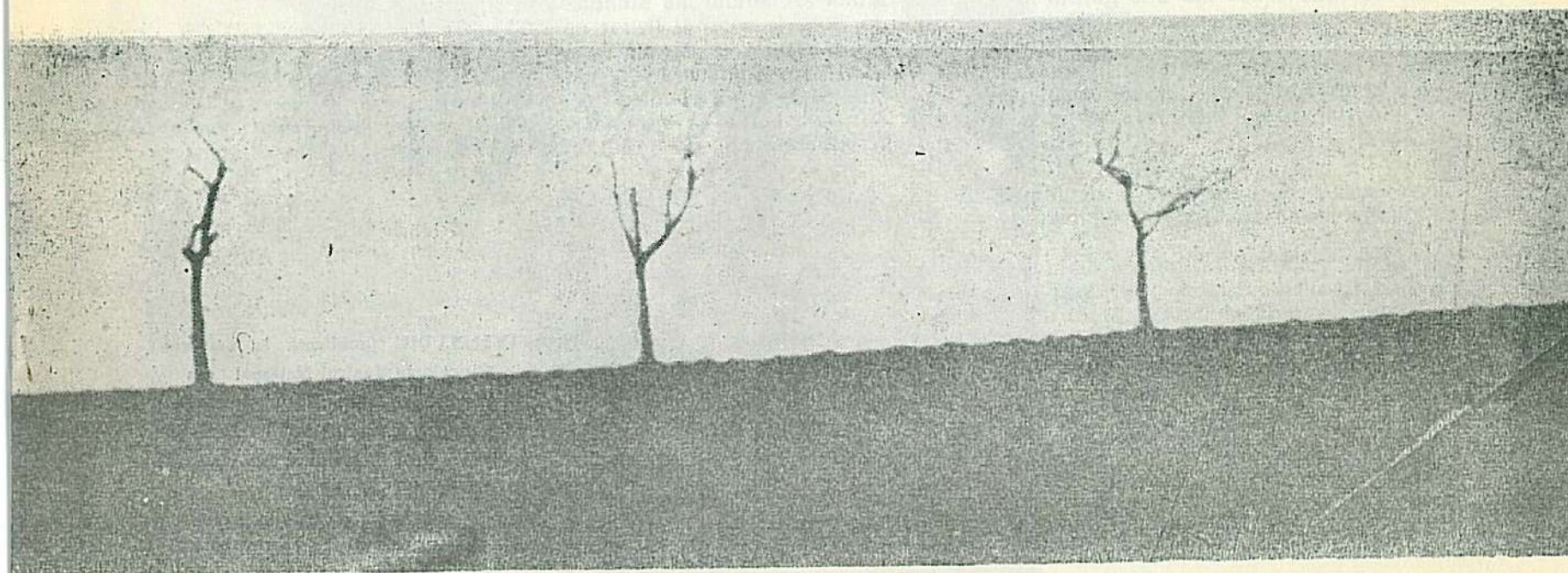
f i a:

ă:

ION MUSCĂ
EUGENIA BALAURE
CONSTANTIN GHENESCU
LUCIA ȘTEFĂNESCU
CONSTANTIN COJOCARU
EUGEN APOSTOL
THEODOR DANETTI
SYBILLA OARCEA
BORIS PETROFF
TINEL ATANASIU
GEORGE PODHORSCHI
CONSTANTIN MANEA
MITICĂ POPESCU
MARGA PAVLIDIS
IERONIM CRISAN

Colaboratori tehnici:

Coordonator tehnic: D. Rotaru
Pictor executant: Th. Mitis
Peruci-machiaj: Eugenia Popovici
Sunet: I. Puiu, I. Ciurtu
Lumini: M. Pelipian, V. Popovici
Croitorie: D. Dinu, M. Niculescu, M. Borcea, Gh.
Dumjtru
Timplărie: M. Iliescu, V. Sava, C. Stingu, C. Mi-
halache.
Mașiniști: V. Căpitanu, M. Anghelescu, Gh.
Lunqu, V. Hanqanu, C. Lăzureac
Cabinieri: E. Munteanu, D. Vrabie
Tapițerie: C. Faraon

Andi Andrieș

Născut în Iași, la 3 iunie 1934, Andi Andrieș face studiile la Liceul „Laurian” din Botoșani și la Facultatea de filologie a Universității „Al. I. Cuza” din Iași.

A debutat ca poet în ziarul „Clopotul” (Botoșani) în 1949. În 1959 îi apare volumul de versuri URCUȘ.

Dedicându-se dramaturgiei, Andi Andrieș obține un premiu „Vasile Alecsandri” pentru piesa POSTUL DE PE STRADA RAREȘ (reprezentată la Televiziunea Română). Autor al mai multor piese scurte, citeva apărute în volum, i se joacă în 1963 comedia în trei acte GRĂDINA CU TRANDAFIRI (în premieră pe țară la Teatrul Național din Iași, reprezentată ulterior de încă 12 teatre profesionale, de televiziune și de multe teatre de amatori).

*Un câmp, doi oameni în încercările
vieții. Existența care se oferă pentru
mai departe trebuie să fie sau să nu
fie în concordanță cu ceea ce stă în
demonstrare. Doi oameni care
încercă, pierd, apoi încercă,
acceptă sau nu acceptă — acesta e primul
punct. Celelalte caractere complemen-
tează partitura principală și explică
un mediu în care, într-o interacție
reală, celor doi în fața acestui
mediu. Un mediu în care, sau
metode cîntărești în doi. De aceea
am spus piesă de doi.*

Andi Andrieș

Piesa INTERLUDIU (publicată în „Scinteia” în 1968) a fost jucată la Teatrul Național din Craiova și transmisă la Radiodifuziunea română. Autorul a publicat asemenea alte lucrări dramatice mai puțin ample: VERBUL GALBEN, DESTINUL — VIOARA A DOUA, VIRSTA ZERO.

În prezent, Andi Andrieș este redactor și adjunct al revistei CONVORBIRI LITERARE.

Un interviu ratat pe jumătate

Pregătirea spectacolului cu piesa lui Andi Andrieș „Duet” a creat necesitatea de a sta de vorbă cu eroii scriitorului ieșean. Așadar, aceasta fiind intenția noastră, ne-am gândit la nenumăratele personalități didactice de pe cuprinsul județului Neamț, care și-au dedicat întreaga lor capacitate „drumului spinos al cunoașterii”, al instruirii și educării, al destelenirii și inițierii. Am ales, dintre ei, un număr de 14 „subiecți”, dintre acei pe care îi cunoșteam că oameni frământați de cunoașterea meseriei lor, cu chemare către științele pedagogice, frământați să-și afle un loc bine stabilit în societatea socialistă, să fie folositori pe măsura posibilităților lor intelectuale și a disponibilităților psihice.

Ce-or fi crezind despre aceste întrebări? Nu știm! Nu știm, pentru că numai 3, din cei întrebați au răspuns anchetei noastre. Ce se ascunde oare, după această muțenie? Neîncredere? Temere? Comoditate? Neînțelegere? Nemulțumirea nerealizării? Ori, pur și simplu, indiferență!?

Să dăm însă cuvântul celor care au înțeles că, și pe această cale, se poate realiza — chiar dacă-i minim — acel aport la construirea de punți între oameni. Care să arunce o întrebare. O neliniște. Un indemn la gândire creatoare. La autoanaliză. La luciditate și creație.

La întrebări au răspuns: V. D. profesor de literatură la școala generală Grumăzești, P. R. profesor de științe naturale la școala generală Budești, G. A., profesor de literatură la școala generală Sagna. Le dăm cuvântul:

1. Când ați terminat facultatea?

V. D. Am terminat facultatea de filologie în anul 1960.

P. R. Facultatea am terminat-o în anul 1964.

G. A. În 1957.

2. Ce satisfacții majore, personale și profesionale ați avut în anii ce s-au scurs?

V. D. Satisfacția mea cea mai mare a fost aceea de a afla de la consătenii mei că elevii mă consideră un profesor bun. De asemenea, sint bucuros că peste jumătate din elevii mei și-au continuat studiile la licee și școli profesionale.

P. R. Satisfacții profesionale am multe. Aș aminti faptul că în ultimii ani, din absolvenții pe care i-a dat școala, circa 60% au reușit la licee și școli profesionale. Satisfacții personale, mai puține.

G. A. Că viața nu mi-o trăiesc în zadar. Mă simt ancorat în miezul problemelor unui om al secolului XX. Cînd în vacanțe primesc vizita foștilor elevi (astăzi studenți, profesori, învățători, cadre sanitare, muncitori), sau cînd primesc de la ei scrisori, încerc satisfacția muncii împlinite în mod conștiincios. Încerc această satisfacție și atunci cînd, de multe ori, ei mi se adresează cu apelativul „tovarășe diriginte”, cu toate că unii au, la rîndul lor, copii de vîrstă școlii.

3. Dar insatisfacții?

V. D. Mă doare faptul că unii dintre intelectuali muncesc formal. Aș fi vrut să punem umărul mai cu inimă în domeniul transformării conștiințelor; consider că epoca noastră socialistă nu ne așteaptă, ne impune ieșirea din egoism și închistare.

P. R. Dintre insatisfacții aș aminti faptul că nu am reușit să schimb mentalitatea multor săteni, în ceea ce privește modul de a privi sarcinile lor, și ca educatori ai propriilor copii, în realizarea a ceea ce se numește „unitatea de cerințe dintre școală și familie”. Cu toată străduința depusă, sint încă părinți care vād în școală posibilitatea exclusivă de educare a copiilor, ei, părinții, autoabsolvindu-se de această sarcină.

G. A. De multe ori inițiativa este înăbușită de către cei, despre care Maiakovski spunea că „nu știu să vadă/decît făina lor din ladă”. Insatisfacții majore personale și profesionale n-am avut, dar formalismul care mai persistă, angajamentele solemne din ședințe și neputința cu care unii dau din umeri, atunci cînd le amintești de interesul general, îmi creează amărăciune și sentimentul penibil al nerealizării pune stăpînire pe mine. Cîte lucruri bune s-ar face dacă ar exista acea dăruire de sine pentru cauza comună!

4. Credeți în misiunea dumneavoastră de pionier spiritual al satului? De ce? Dar în valoarea apostolatului dumneavoastră? De ce?

V. D. Da, cred în misiunea mea de luptător pe frontul culturalizării. Cred, fiindcă am obligații față de satul meu natal. Cred de asemeni, în apostolatul meu. Nu-mi doresc altă profesie. Elevii îmi restituie suflătește tot ce cheltuiesc cu ei.

G. A. Pionierul este deschizător de noi drumuri, cel care bate cărări neumblate, iar eu nu mă pot considera un pionier, ci un modest pion din marea armată a intelectualității. Cred în misiunea mea, deoarece am în mine dorința de a face ca, toți cei în mijlocul cărora trăiesc, să devină participanți activi la „ospățul vieții” dar și la asanarea ei. Sint „fiu al satului” și consider că nu fac o muncă de apostolat, ca eroul lui Cezar Petrescu. Cred în misiunea mea, cred ca și Nicolae Labiș că: „Sintem în miezul unui ev aprins/ Și-i dăm a-nsufletirii noastre vamă!”

5. Care ar fi, după dumneavoastră, datele morale, intelectuale și psihologice ale unui intelectual „rural”?

V. D. Intelectualul rural trebuie să-și iubească satul; să încerce a fi exemplu și în special să învețe din capacitatea de muncă fizică, uneori copleșitoare, a țaranului.

P. R. La această întrebare s-ar putea răspunde simplu: să întrunească toate calitățile unui comunist. Omul de la catedră trebuie să crească tineri capabili de creație, tineri care să se afirme pe plan social, tineri care să aibă pretenții nu numai de a consuma, ci, și de a realiza valori materiale. Omul de la catedră trebuie să-i însușească țăranului absolut dragostea pentru muncă, dragostea pentru satul natal, pentru munca pe ogor. Pentru aceasta, cadrul didactic trebuie să fie și creator, să știe care „strună a sensibilității” copilului poate să-o găsească pentru a vibra în „tonul” cerut de societate. Cadrul didactic de la țară trebuie să fie și un bun organizator și sfătuitor al satului, să fie un iubitor al frumosului și al folclorului local, să fie un animator al mișcării culturale.

G. A. Nu sint pentru denumirea de intelectual „rural”. Un intelectual care își duce activitatea în mijlocul țăranimii ar trebui să se preocupe permanent de pregătirea sa. Să fie o adevărată „enciclopedie a satului”, în stare să răspundă la diferitele probleme ridicate de săteni, să fie model de comportare, fără a face pe „domnul” și fără a-i fi rușine ca, alături de țărani, să participe la rezolvarea problemelor majore ale satului.

6. Vi s-au realizat visurile din adolescență? Aveți timp să visați? La ce visați?

V. D. În adolescență visam să devin scriitor. Încă am timp de visat. Doresc ca fetița mea să devină o intelectuală cu o cultură temeinică, multilaterală.

G. A. În mare parte, da! Am visat să ajung profesor în satul meu natal și să-mi întemeiez un cămin fericit. Pot spune că mi-am îndeplinit aceste vise. Soția mea este și ea profesoară de geografie; am o fetiță în clasa a VIII-a și un băiat în clasa a II-a. Visam de pe băncile liceului să ajung scriitor pentru copii. Proiectele literare le-am părăsit, dar cred că anul care vine îmi va aduce împlinirea unui vechi vis de-al meu: să „descopăr” tainele copilăriei cu ajutorul aparatului de filmat.

7. Se vorbește adesea, prin presă, despre integrarea intelectualului în viața satului ca o responsabilitate socială de prim ordin. Cum vedeți dumneavoastră aceasta?

V. D. Efortul de integrare în viața colectivului este elementul primordial. Satul îl cucerește categoric pe profesorul care vrea să ridice colectivitatea. Totuși, inginerii agronomi și medicii din satul meu au plecat nemulțumiți. Poate și datorită faptului că au fost de la început cu gândul de a pleca?

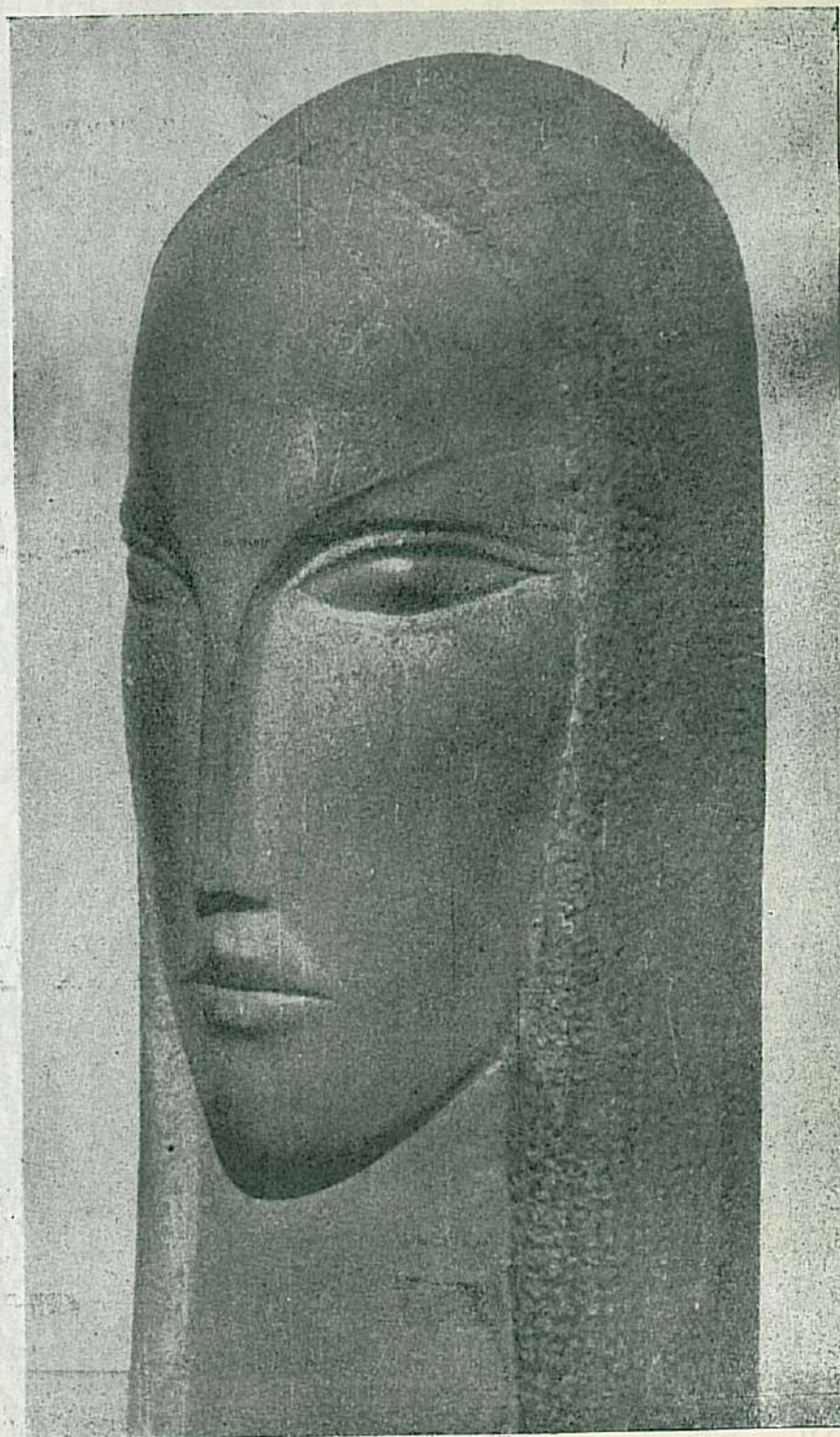
G. A. Cred că nu putem vorbi despre adevărată integrare a intelectualului în viața satului, pe câtă vreme zilnic sau săptăminal are loc un „exod” de intelectuali către comunele județului. Prea puțini intelectuali „prind rădăcini” în satele noastre. Se face, poate, prea multă teorie despre integrarea intelectualilor în viața satului, dar în mod practic satele, în special cele din jurul orașelor, abia reușesc să cunoască pe cei care sint chemați să contribuie la ridicarea nivelului cultural — educativ al țăranilor. În satele noastre „fac servicii” cadre didactice, cadre sanitare, funcționari ai cooperației, ai consiliului popular, dar care după terminarea programului nu mai aduc nici un folos problemei puse în discuție. Intelectualității satelor trebuie să i se ofere toate condițiile pentru a opta în favoarea satului. Satul are nevoie de intelectuali care să participe intens la viața tumultuoasă din comună pentru ca țăranul să se poată adresa intelectualului în cele mai diverse probleme, iar intelectualul să învețe de la sat lucrurile despre care nu se află scris în nici un tratat universitar.

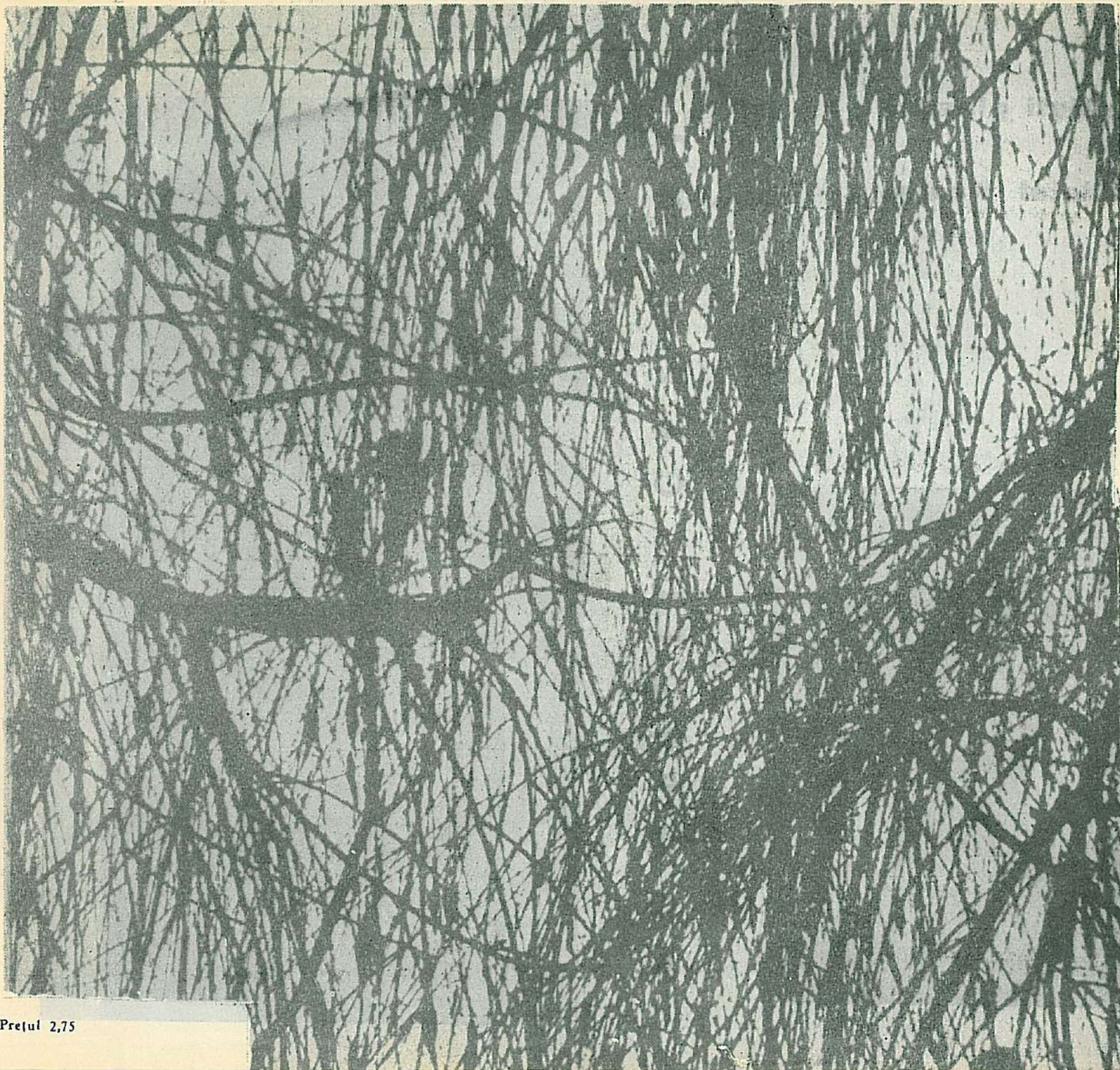
— anchetă realizată de Paul FINDRIHAN —

**Artiști plastici
din
județul Neamț**

P O M P I L I U C L E M E N T

Pretul 2,75